

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołań C. K. i T. S. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) z dnia 20 sierpnia 2020 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - w Izbie Gospodarczej, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 832,

z udziałem J. S.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2021 r.

odracza rozpoznanie sprawy i przedstawia do rozstrzygnięcia składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego następujące zagadnienie prawne:

Czy obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego ogłoszone w Monitorze Polskim w przypadkach, gdy ustawa przewiduje ogłoszenie takiego obwieszczenia przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 o Sądzie Najwyższym t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 154, 611 w zw. z art. 49 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 137), wydane bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów (art. 144 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. Nr 78 poz. 483 ze zm.) prawidłowo i skutecznie inicjuje

postępowanie nominacyjne do sądu, którego obwieszczenie dotyczy?

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 20 sierpnia 2020 r., nr (...) (dalej: Uchwała), działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.; dalej: ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: Rada lub KRS) postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie J.S. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - w Izbie Gospodarczej;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie C.K., K.K., I. J., T.S. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - w Izbie Gospodarczej.

Na trzy wolne stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - w Izbie Gospodarczej, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 832, zgłosili się:

- I.J.- sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...),
- K.K. - radca prawny,
- B.O. - sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...),
- C.K. - sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...),
- J. S. - radca prawny,
- T. S. - sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...)

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...) z dnia 30 stycznia 2020 r. umorzyła postępowanie w sprawie ze zgłoszenia B.O., na skutek cofnięcia zgłoszenia.

W uzasadnieniu Uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący KRS wyznaczył zespół w składzie trzech członków Rady. Na posiedzeniu w dniach 12 sierpnia 2020 r. oraz 17 sierpnia 2020 r., zespół ten przeprowadził rozmowy w trybie zdalnym z zaproszonymi kandydatami, zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je i uznał za wystarczające, następnie zaś

przeprowadził naradę i głosowanie w wyniku którego:

- C.K. otrzymał: 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”,
- J.S. otrzymała: 0 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”,
- K. K. otrzymała: 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”,
- I.J. otrzymała: 0 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”,
- T.S. otrzymała: 1 głos „za”, 0 głosów „przeciw”, 2 głosy „wstrzymujące się”.

W rezultacie przeprowadzonego głosowania zespół, bezwzględną większością głosów, przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji Krajowej Radzie Sądownictwa na trzy stanowiska sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym - w Izbie Gospodarczej (M.P. 2018, poz. 832) kandydatur: C.K. oraz K.K.

Jak zaznaczyła Rada w podjętej uchwale, wniosek taki, w ocenie zespołu, jest w pełni uzasadniony treścią załączonej dokumentacji, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego i życiowego, opiniami o ich pracy, a także wynikiem wysłuchania przez zespół. Zespół wskazał, że C.K. posiada bogate doświadczenie zawodowe i wiedzę prawniczą, co znajduje odzwierciedlenie w bardzo dobrej stabilności orzeczniczej kandydata. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zaakcentował, że C. K. w sposób szczególny zaprezentował swoją kandydaturę podczas wysłuchania. W ocenie zespołu przez kandydaturę tę przemawia poczucie słuszności do wykonywania zawodu sędziego, bardzo dobre relacje ze współpracownikami oraz komfort orzeczniczy wynikający z wieloletniego doświadczenia, w tym nabytego w toku kilku lat delegacji do Naczelnego Sądu Administracyjnego, minimalizujący możliwość popełnienia błędów, które - jak podkreślił kandydat nie powinny zdarzać się na poziomie Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W ocenie zespołu, kandydatura K.K. również zasługuje na szczególną uwagę. Zespół podniósł, że kandydat posiada bogate doświadczenie zawodowe, pełnił funkcje: Dziekana Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu (...),

Komisarza Skarbowego w (...) Urzędzie Skarbowym w W., głównego księgowego czy prezesa zarządu spółki akcyjnej. Był również Prorektorem Uniwersytetu (...) Zespół zaakcentował, że K.K. przeszedł przez wszystkie szczeble aparatu administracyjnego. Przygotował rozprawę habilitacyjną o profilu ściśle administracyjno-gospodarczym. W ocenie zespołu pozytywną okolicznością przemawiającą za tą kandydaturą jest również umiejętność dopełniania doświadczenia praktycznego z doświadczeniem naukowym.

W odniesieniu do kandydatury T.S. zespół podniósł, że kandydat pełnił różne funkcje: był Przewodniczącym I Wydziału Cywilnego w Sądzie Rejonowym w R., a następnie Wiceprezesem tego Sądu. Od 2017 r. orzeka w Izbie Gospodarczej w ramach delegacji stałej. Zespół biorąc pod uwagę całokształt okoliczności, przy zachowaniu uznania dla kandydatury T.S., która została oceniona jako dobra, niemniej niewyróżniająca się szczególną wiedzą z zakresu prawa administracyjnego i z tych względów ustępująca w ocenie zespołu rekomendowanym kandydatom.

Jak podkreśla Rada, rekomendując wybranych kandydatów, zespół miał na względzie treść art. 35 ustawy o KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, biorąc pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa podkreślił, że rekomendowani kandydaci posiadają kwalifikacje, wyróżniające na tle pozostałych kandydatów, odpowiadające wymogom orzekania w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, czego dowodzi przede wszystkim analiza dokumentacji zgromadzonej w tym konkursie nominacyjnym, a potwierdza przebieg rozmów przeprowadzonych z kandydatami w trybie zdalnym w siedzibie Krajowej Rady Sądownictwa.

Dnia 20 sierpnia 2020 r. odbyło się posiedzenie Krajowej Rady Sądownictwa, podczas którego Rada stwierdziła, że C.K., J.S., K.K., I.J. oraz T.S. spełniają

wymagania ustawowe określone w art. 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2019, poz. 2167, dalej: p.u.s.a.) Rada wskazała, że dokonując oceny kandydatów, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, m.in.: doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych, rekomendacjami, publikacjami, w tym doświadczeniem w stosowaniu przepisów prawa, dorobkiem naukowym, opiniami przełożonych, rekomendacjami, a także publikacjami.

Po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa nie podzieliła stanowiska zespołu i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie J.S. do pełnienia urzędu sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - w Izbie Gospodarczej.

W dalszej części uchwały KRS opisano wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia poszczególnych kandydatów.

W odniesieniu do J.S., która uzyskała renumerację Rady, zaznaczono, że urodziła się 1 czerwca 1971 r. w G. W 1996 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa Uniwersytetu (...) - Filia w B., z wynikiem bardzo dobrym, uzyskując tytuł magistra. Od października 1996 r. do września 2017 r. pracowała na Wydziale Prawa Uniwersytetu w B., początkowo na stanowisku asystenta, adiunkta, profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego.

Od października 1999 r. do września 2000 r. na stanowisku asystenta oraz wykładowcy była zatrudniona w Wyższej Szkole Administracji Publicznej w B. Od października 2000 r. do lutego 2003 r. jako asystent oraz wykładowca rozpoczęła pracę w Wyższej Szkole Finansów i Zarządzania w S. Uchwałą Rady Wydziału Prawa Uniwersytetu w B. z 28 czerwca 2002 r., na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Pojęcie dyscypliny finansów publicznych i zasady odpowiedzialności za jej naruszenie” oraz po złożeniu przepisanych egzaminów uzyskała stopień naukowy doktora nauk prawnych. Od lutego 2003 r. do września 2010 r. prowadziła wykłady w Wyższej Szkole Administracji Publicznej w B. Uchwałą Rady Wydziału Prawa Uniwersytetu w B. z 23 kwietnia 2009 r., na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt. „Odpowiedzialność za nieprzestrzeganie procedury tworzenia i wykonywania budżetu jednostki samorządu terytorialnego” uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa - prawo finansowe. Kandydatka

uzyskała wyróżnienie w (...) Ogólnopolskim Konkursie „Państwa i Prawa na najlepsze prace habilitacyjne i doktorskie”, ogłoszonym w 2009 r. Od października 2010 r. jako profesor nadzwyczajny, a następnie profesor zwyczajny pozostaje zatrudniona w Państwowej Wyższej Szkole Informatyki i Przedsiębiorczości w Ł. na Wydziale Nauk Społecznych i Humanistycznych. Od czerwca 2013 r. do czerwca 2017 r. była pełnomocnikiem Rektora Uniwersytetu w B. ds. studiów doktoranckich.

Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 lutego 2014 r. kandydatce nadano tytuł naukowy profesora nauk prawnych. Od sierpnia 2014 r. do listopada 2015 r. pełniła funkcję Przewodniczącej Rady Nadzorczej w organach nadzorczych (...) Radia - Regionalnej Rozgłośni w B. „Radio B.” S.A.. Od października 2017 r. pełni funkcję Kierownika Katedry Nauk Prawnych na Uniwersytecie w B. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. z dnia 18 kwietnia 2017 r. uzyskała wpis na listę radców prawnych tej Izby. Od 31 sierpnia 2017 r. wykonuje zawód radcy prawnego, początkowo w Kancelarii Radców Prawnych (...) Spółka Partnerska z siedzibą w B., a od 30 września 2018 r. do chwili obecnej wykonując indywidualną stałą obsługę prawną podmiotu gospodarczego. Z dniem 30 stycznia 2020 r. została powołana do składu Doradczego Komitetu Naukowego przy Rzeczniku Finansowym. Jest autorką szeregu publikacji prawniczych. Jej dorobek naukowy dotyczy problematyki finansów publicznych, w tym: nadzoru i dyscypliny finansów publicznych, zarządzania finansami samorządu terytorialnego, funkcjonowania podmiotów sektora publicznego, w szerszym ujęciu systemu budżetowego, procesu legislacyjnego samorządu terytorialnego oraz zagadnień dotyczących problematyki długu publicznego.

Opinię o kandydaturze J.S. sporządził 30 sierpnia 2018 r. dr hab. D. S. - rektor Państwowej Wyższej Szkoły Informatyki i Przedsiębiorczości w Ł. Opiniujący wskazał, że kandydatka posiada dogłębną wiedzę, doświadczenie w pracy naukowej i eksperckiej w obszarze administracji, a w szczególności w zakresie finansów publicznych, co daje rękojmię wysoce kompetentnego wypełniania obowiązków orzeczniczych sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Uwzględniając powyższe oraz predyspozycje osobowościowe, w szczególności charakteryzujące kandydatkę takie przymioty jak: ogromną pracowitość, rzetelność oraz obiektywizm, opiniujący z pełnym przekonaniem rekomendował kandydatkę na

stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Kandydatka uzyskała rekomendację P. P. - sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. W opinii z 20 sierpnia 2018 r. sędzia podkreślił, że kandydatka jest osobą posiadającą odpowiednie cechy osobowościowe, a nadto uczynną oraz bezinteresowną w pomocy potrzebującym. Te walory osobowościowe, w opinii oceniającego, w połączeniu ze znakomitą przygotowaniem zarówno teoretycznym, jak i praktycznym, czynią z kandydatury J.S. poważnego kandydata na sędziego Izby Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego w (...)

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, za wyborem J.S. na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego przemawia determinacja w jej rozwoju zawodowym, wieloletnim oddaniu pracy dydaktycznej i badawczej związanej z różnorodną problematyką prawną, poparte pozytywną opinią o pracy kandydatki. Rada zaakcentowała wagę wykształcenia J.S. W ocenie Rady, J.S. wykazała swoje głębokie zainteresowanie dziedziną prawa będąc wykonawcą projektów badawczych: zrealizowanym w latach 2009-2010, zatytułowanym: „Efektywne zarządzanie długiem w jednostce samorządu terytorialnego (na przykładzie J. w województwie (...))” oraz w projekcie badawczym prowadzonym w latach 2004-2006 przez Komitet Badań Naukowych: „Kontrola tworzenia i stosowania prawa podatkowego pod rządami Konstytucji RP”.

W ocenie Rady, J.S. wykazała się szczególną aktywnością w dziedzinie prawa finansowego. Nie tylko w drodze publikacji wyraziła powyższe, ale jednocześnie potwierdzeniem jest udział kandydatki w realizacji projektów o różnorodnej problematyce, w tym:

- związanym z Programem Operacyjnym - Kapitał Ludzki przewidzianym na lata 2007-2013 (projekt: „Profesjonalne kadry administracji podstawą sprawnie funkcjonującego państwa”), wykonywanym w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, gdzie pełniła funkcję kierowniczą,

- w projekcie „E - (...) - kierunki rozwoju społeczeństwa informacyjnego województwa podlaskiego”, realizowanym w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki 2007-2013 - Regionalne kadry gospodarki, w latach 2010-2011, gdzie uczestniczyła w roli eksperta,

- w projekcie „Kompetentna Gmina - wzmocnienie potencjału administracji

samorządowej w zakresie Zarządzania Rozwojem Lokalnym”, realizowanym w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki 2007-2013 - Modernizacja zarządzania w administracji samorządowej (w latach 2009-2010), gdzie również uczestniczyła w roli eksperta.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa powyższe okoliczności przemawiały za wyborem J.S., która daje gwarancję należytego wypełniania obowiązków sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaś pozostali kandydaci posiadają kwalifikacje zawodowe do ubiegania się o urząd sędziego NSA, ale nie spełniają wszystkich kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP do powołania.

W odniesieniu do kandydatury C.K., Rada podkreśliła, że urodził się 18 czerwca 1959 r. w R. W 1985 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) z wynikiem dostatecznym, uzyskując tytuł magistra. Od października 1985 r. do 9 września 1986 r. był zatrudniony na stanowisku referenta w Stronnictwie Demokratycznym-Wojewódzkim Komitecie w R. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w R., w 1998 r. złożył egzamin sędziowski z wynikiem dobrym. Z dniem 5 października 1988 r. został mianowany asesorem sądowym. Orzekał w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego w R., a następnie pełnił funkcję Kierownika Sekcji Rejestrowej I Wydziału Cywilnego w tym Sądzie. W 1989 r. przystąpił do orzekania w V Wydziale Gospodarczym Sądu Rejonowego w R., dalej pełniąc w tym Wydziale funkcję Kierownika Sekcji Rejestrowej. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 kwietnia 1990 r. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w R.

Od 1 września 1993 r. do 30 czerwca 1997 r. był zatrudniony na stanowiskach specjalisty do spraw umów, a następnie radcy prawnego w Banku (...) S.A. w R. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 7 lutego 1995 r. został wpisany na listę radców prawnych. Od 1 kwietnia 1995 r. do 14 kwietnia 2009 r. prowadził indywidualną kancelarię radcy prawnego. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 marca 2009 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...) Obowiązki orzecznicze wykonuje w Wydziale VIII Wydziale

Zamiejscowym w R. Od 2009 r. był delegowany do orzekania w Wydziale III i V Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...) w wymiarze jednej sesji w miesiącu.

Od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. był delegowany do orzekania w Izbie Finansowej Naczelnego Sądu Administracyjnego w wymiarze jednej sesji w miesiącu. Następnie został delegowany do orzekania w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego w styczniu 2017 r. oraz od 1 kwietnia 2017 r. do 30 września 2017 r., w wymiarze jednej sesji w miesiącu. Od 1 października 2017 r. jest delegowany do orzekania w pełnym wymiarze sesji w miesiącu w tej Izbie.

W opinii z dnia 14 listopada 2018 r. sędziego W. M. - Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...) podkreślił, że C.K. dał się poznać jako doświadczony sędzia, o opanowanym warsztacie pracy. Jest osobą dobrze zorganizowaną, dba o bezzwłoczność i terminowość wykonywanych czynności orzeczniczych, w szczególności sporządzania uzasadnień, które charakteryzowały się wysokim poziomem prawniczej argumentacji. Odpowiednio korzysta z dorobku doktryny i orzecznictwa sądowego. Nienaganna jest też warstwa językowa uzasadnień. Jest sędzią dobrze przygotowanym do rozpraw, na których referuje sprawy w sposób jasny i zrozumiały dla stron. Jest osobą bezkonfliktową, chętnie służącą pomocą innym kolegom, umiejętnie układającą współpracę z asystentem.

Odnosząc się do kandydata T.S., Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że urodził się 23 sierpnia 1963 r. w R. W 1986 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w L. z wynikiem dobrym, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu etatowej aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w R., w 1988 r. złożył egzamin sędziowski z wynikiem dobrym.

Z dniem 28 września 1988 r. został mianowany asesorem sądowym w okręgu Sądu Wojewódzkiego. Powierzono mu wykonywanie czynności w Sądzie Rejonowym w R. w II Wydziale Karnym. W 1988 r. ukończył dwuletnie studium wiedzy społeczno-politycznej na Uniwersytecie (...) z oceną dobrą. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 lipca 1991 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym w R. W latach 1993-1996 pełnił funkcję Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego w tym Sądzie. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 sierpnia 1993 r. został powołany na

stanowisko Wiceprezesa Sądu Rejonowego w R.

Z dniem 20 października 1998 r. został powołany na stanowisko Prezesa tego Sądu. Funkcję tę pełnił przez dwie kadencje. Od lutego 2005 r. był delegowany do orzekania w Sądzie Okręgowym w R. Orzekał w I Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 stycznia 2008 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w R. Orzekał w I Wydziale Cywilnym. Od listopada 2009 r. był delegowany do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w (...)

Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 grudnia 2010 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...) Orzekał w Wydziale II. Był delegowany do orzekania w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego od 1 maja 2017 r. do 30 czerwca 2017 r. w pełnym wymiarze sesji. W sierpniu 2017 r. został delegowany do orzekania w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego w wymiarze jednej sesji w miesiącu, a od 1 września 2017 r. w pełnym wymiarze sesji. Brał udział w szkoleniach zawodowych.

W opinii z 15 listopada 2018 r. sędziego J.S. - Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...) podkreślono - m.in., że T. S. posiada doskonale kwalifikacje do pracy na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. W ocenie opiniującego na uwagę zasługuje wysoki poziom wiedzy prawniczej kandydata, jego wiedzy ogólnej oraz doświadczenia życiowego wynikające z wieloletniego doświadczenia zawodowego na stanowisku sędziego, doskonały warsztat pracy, niezwykle wysoki poziom kultury osobistej, a także walory charakteru, w tym opanowanie, bezkonfliktowość, rzetelność, obowiązkowość, pracowitość oraz uczynność.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa każda z osób, które zgłosiły swoje kandydatury w niniejszym postępowaniu nominacyjnym, posiada kwalifikacje niezbędne do ubiegania się o powołanie na stanowisko sędziego NSA. Rada zwróciła szczególną uwagę na kandydatów, którzy poświęcają się również pracy naukowej przez zdobywanie kolejnych stopni naukowych oraz tytułów naukowych, czy pracy dydaktycznej. Nie bez znaczenia pozostaje także zaangażowanie

w liczne publikacje. Wszystkie te okoliczności uzasadniają ocenę kandydatów niniejszego postępowania konkursowego przez Krajową Radę Sądownictwa jako kandydatury bardzo dobre.

Pomimo wysokich kwalifikacji, osoby te nie uzyskały tak dużego poparcia Rady, jak J.S., choć wszyscy uczestnicy postępowania posiadają odpowiednie doświadczenie oraz otrzymali pozytywne opinie służbowe wskazujące, że spełniają wymogi formalne do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa kandydatura J.S. jest najlepszą i optymalną kandydaturą w niniejszej procedurze nominacyjnej. Niemniej zarówno przebieg pracy zawodowej, jak i prezentowany poziom wiedzy prawniczej i predyspozycje osobowościowe wszystkich kandydatów - zdaniem Rady - uprawniają ich do ubiegania się o urząd sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że jako konstytucyjny organ kolegialny, miała na uwadze dyspozycję art. 35 ustawy o KRS, po wszechstronnym rozważeniu wszystkich istotnych aspektów sprawy, znaczenie przypisała doświadczeniu zawodowemu, naukowemu, dydaktycznemu kandydatów, ocenie pracy, czy aktywności publikacyjnej.

Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrzyła i dokonała oceny wszystkich kandydatur, uwzględniając dokumentację dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie. Ocena wszystkich kandydatur przeprowadzona więc została, zdaniem KRS, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, a zatem z uwzględnieniem całej dokumentacji pozostającej w dyspozycji, również w kontekście wymienionych w art. 35 ustawy o KRS kryteriów. Rada rozpatrzyła i dokonała oceny wszystkich zgłoszonych kandydatur łącznie, a stanowisko Rady wyrażone w uchwale odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich.

Rada podkreśliła, że kandydatura J.S. zasługuje na najwyższe uznanie. Stanowisko to w ocenie Rady jest uzasadnione łączną oceną dorobku wszystkich kandydatur, na tle których w niniejszym postępowaniu nominacyjnym kandydatura J.S. jest wyróżniającą się. W opinii Rady wszelkie okoliczności jak: doświadczenie

zawodowe, poświęcenie pracy dydaktycznej, badawczej oraz publikacyjnej, przemawiają za wyborem kandydatury J.S. jako kandydatury, która uzyskała najwyższe poparcie Rady.

Analizy i refleksje Rady spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS w dniu 20 sierpnia 2020 r. na:

- J.S. oddano 11 głosów „za”, 4 głosy „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- C.K. oddano 10 głosów „za”, 5 głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- K. K. oddano 9 głosów „za”, 7 głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- I.J. oddano 4 głosy „za”, 6 głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- T.S. oddano 2 głosy „za”, 4 głosy „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W związku z tym, że liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość, była mniejsza niż liczba wolnych stanowisk, zgodnie z § 12 ust. 3 pkt 1 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa przeprowadzono jednorazowo ponowne głosowanie, z udziałem tych kandydatów, na których oddano największą liczbę głosów „za”. W ponownym głosowaniu na:

- C.K. oddano 8 głosów „za”, 5 głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- K.K. oddano 9 głosów „za”, 5 głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów;

- I.J. oddano 2 głosy „za”, 7 głosów „przeciw”, przy 10 głosach

„wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Od przedmiotowej uchwały KRS Nr (...) z dnia 20 sierpnia 2020 r., odwołanie złożył C.K. Zaskarżył on pkt. 2 uchwały KRS w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - w Izbie Gospodarczej.

W odwołaniu C.K. zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy o KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, to jest:

- odmowę przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie C.K. do pełnienia urzędu sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w sytuacji, gdy został oceniony przez Zespół Krajowej Rady Sądownictwa obok innego z kandydatów najlepiej, a w konkluzji uchwały KRS został oceniony (podobnie jak inni kandydaci) jako kandydat bardzo dobry, natomiast w uchwale nie wskazano, jakich kryteriów kwalifikacyjnych nie spełnił, by nie przedstawić jego kandydatury Prezydentowi mimo nieobsadzenia w tym konkursie dwóch z trzech objętych postępowaniem miejsc,

- odmowę przedstawienia kandydatur na dwa z trzech objętych konkursem stanowisk sędziowskich objętych postępowaniem, mimo że czterej kandydaci zostali jednoznacznie ocenieni jako spełniający kryteria kwalifikacyjne do powołania, a dwóch z nich (w tym C.K.) uzyskało jednogłośnie rekomendację Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa powołanego w trybie art. 31 ustawy o KRS;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały, to jest: art. 31 ust. 1, art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i ust 2 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez:

- dokonanie oceny braku zasadności przedstawienia kandydatury C.K. bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, z pominięciem wyjaśnienia, dlaczego w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa C.K. nie spełniał wystarczająco wymogów kwalifikacyjnych,

- brak wystarczającego porównania kwalifikacji C.K. z kwalifikacjami osoby, co do której przedstawiono wniosek o powołanie,

- brak uzasadnienia zasadniczej rozbieżności pomiędzy oceną kandydatury dokonaną przez powołany przez KRS w trybie art. 31 ustawy o KRS Zespół, rekomendujący kandydaturę C.K. obok drugiego kandydata, a stanowiskiem całej Rady, która uznała brak podstaw do przedstawienia kandydatury C.K..

Zarzucając zaskarżonej części uchwały wyżej wskazane sprzeczności z prawem C.K. wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonej uchwały Nr (...) Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 sierpnia 2020 r. w pkt 1 w stosunku do C.K. i o przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa,

- 2) przyjęcie odwołania do rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania C.K. rozwinął postawione zarzuty.

W odpowiedzi na odwołanie C.K. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Od przedmiotowej uchwały KRS Nr (...) z dnia 20 sierpnia 2020 r., odwołanie złożył także T.S. w zakresie pkt. 1 oraz pkt. 2 w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej jego kandydatury z wnioskiem o powołanie.

Zaskarżonej uchwale T.S. zarzucił naruszenie:

- I. przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), to jest:

1. art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS w zw. z 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, przez nierozważenie wszechstronnie sprawy, a w szczególności przy ocenie kandydatury T.S., niewzięcie pod uwagę kwalifikacji, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych,

2. naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, przez wadliwie sformułowanie sentencji uchwały i sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną, w szczególności brak wskazania, w jakim zakresie kandydatura odwołującego się nie odpowiadała kryteriom, którymi kierowała się Rada dokonując oceny kandydatów, a w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanej

kandydatki za wyższe i bardziej odpowiednie, nadto naruszenie przepisów wyrażające się w pominięciu istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z posiadanej dokumentacji, tj. opinii o odwołującym sporządzonej przez sędzię NSA M.K. Przewodniczącą Wydziału II Izby Gospodarczej NSA,

3. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez jego niezastosowanie oraz art. 35 ust 2 pkt 1 ustawy o KRS w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez jego błędną wykładnię, co doprowadziło do nierozpatrzenia sprawy w sposób wszechstronny, nakazany powołanymi przepisami kandydatury odwołującego, jak również pominięcia istotnej części kompetencji posiadanych przez kandydata, jak również dokonanie oceny odwołującego w oparciu o różne kryteria, niż poddawane ocenie w innych, podobnych postępowaniach przed Radą, co skutkowało wydaniem uchwały rażąco dowolnej i w takim samym stopniu sprzecznej z dostępnym KRS materiałem dowodowym, co doprowadziło do wybrania kandydata o kwalifikacjach niższych od kwalifikacji odwołującego, co, do którego Rada wystąpiła do Prezydenta RP z wnioskiem o powołanie go stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.

II. przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust.3 ustawy o KRS), to jest:

1. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Gospodarczej innego niż odwołujący.

Odwołujący się T.S. wniósł o uchylenie przedmiotowej uchwały KRS w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania T.S. rozwinął postawione zarzuty.

W odpowiedzi na odwołanie T.S. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego

odrzućcie w zakresie pkt 1 wobec braku interesu prawnego odwołującego w skarżeniu uchwały w tej części i oddalenie odwołania w pozostałej części, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 12 maja 2011 r., t.j. z dnia 20 stycznia 2021 r., Dz.U. 2021, poz. 269 (dalej: ustawa o KRS) do instytucji odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, t.j. z dnia 7 sierpnia 2020 r., Dz.U. 2020, poz. 1575 (dalej: k.p.c.) o skardze kasacyjnej, w tym art. 398¹⁷ § 1 k.p.c.

W trakcie rozpatrywania odwołań C.K. i T.S., zdaniem Sądu Najwyższego, wyłoniło się zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości - czy obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 sierpnia 2018 r. nr 127.4.2018 o wolnych stanowiskach sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym ogłoszone w Monitorze Polskim dnia 28 sierpnia 2018 r. poz. 832 wydane bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów (art. 144 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz.U. Nr 78 poz. 483 ze zm.) prawidłowo i skutecznie zainicjowało postępowanie nominacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego?

Na podstawie art. 31 § 1 ustawy o SN, Prezydent RP, po zasięgnięciu opinii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” liczbę wolnych stanowisk sędziego przewidzianych do objęcia w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego. Ta kompetencja Prezydenta RP dotyczy także wolnych stanowisk sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, ponieważ art. 49 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych t.j. z dnia 17 grudnia 2020 r., Dz.U. 2021, poz. 137 (dalej: p.u.s.a.) stanowi, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie, do Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz do sędziów, urzędników i pracowników tego Sądu, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące Sądu

Najwyższego, zaś art. 49 § 2 p.u.s.a. określa, że do zgłaszania kandydatur na wolne stanowisko sędziego przewidziane do objęcia w Naczelnym Sądzie Administracyjnym stosuje się odpowiednio art. 31 ustawy o SN.

Tym samym kwestia wymagająca rozstrzygnięcia odnosi się w identycznym zakresie do obwieszczenia w przedmiocie wolnych stanowisk w Sądzie Najwyższym, jak w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Uzasadnia to postawienie pytania prawnego odnoszącego się do obwieszczeń dotyczących obu sądów.

Termin „obwieszcza” użyty w art. 31 § 1 ustawy o SN oznacza: „informuje, podaje do publicznej wiadomości” w sposób formalny dane o wolnych stanowiskach sędziowskich. Ogłoszenie to inicjuje wykonywanie prerogatywy Prezydenta RP z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP.

W związku z tym pojawiają się w orzecznictwie sądów i literaturze wątpliwości czy obwieszczenie o wolnych stanowiskach sędziowskich należy kwalifikować jako akt urzędowy Prezydenta RP w rozumieniu art. 144 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, czy jest to czynność Prezydenta RP o charakterze technicznym niewymagająca kontrasygnaty.

W piśmiennictwie prezentowany jest utrwalony pogląd rozumienia aktów urzędowych Prezydenta RP, którymi są akty prawne: a) wydawane w formie pisemnej, b) wydawane przez Prezydenta RP w wykonywaniu przyznanych mu konstytucyjnych i ustawowych kompetencji, c) wywołujące skutki prawne. Przy czym, samo rozumienie kategorii „akt prawny” jest zróżnicowane, w szczególności nie ma zgody, czy jest to akt, który ma charakter normatywny i kreuje normę prawną, czy też akt indywidualny kreujący skutki prawne (zob. A. Rakowska, *Kontrasygnata aktów głowy państwa w wybranych państwach europejskich*, Toruń 2009, s. 217, W. Sokolewicz, *Pomiędzy systemem parlamentarno-gabinetowym a systemem prezydencko-parlamentarnym: prezydentura ograniczona, lecz aktywna w Polsce i w Rumunii*, Przegląd Sejmowy 1996 nr 3, s. 54, B. Opaliński, *Kontrasygnata aktów głowy państwa w polskim konstytucjonalizmie. Kontrasygnata w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997.*, część II, *Ius Novum* 2011 nr 3, s. 138). W ramach tego ujęcia wskazuje się na czynności, które nie spełniając kryteriów aktu urzędowego Prezydenta RP nie wymagają kontrasygnaty. Tym samym jej brak nie wpływa

na ważność i skuteczność czynności podjętych przez Prezydenta RP (zob. B. Opaliński, *Kontrasygnota...*, s. 136). Innymi słowy, nie każda czynność Prezydenta RP jest jego aktem urzędowym.

Prezentowane jest także stanowisko (zob. P. Sarnecki, *Komentarz do niektórych przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, w: P. Sarnecki, *Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Kraków 2000 s. 50 i n.), w myśl którego wyróżnia się akty urzędowe Prezydenta RP i takie działania urzędowe, które tymi aktami urzędowymi Prezydenta RP nie są, a konstytutywną cechą tych ostatnich jest niewładczy charakter. P. Sarnecki wskazuje też na sfery, które konstytucyjnie wyłączone są z obszaru administracji rządowej i nie wymagają kontrasygnaty, jak sfera funkcjonowania organów wymiaru sprawiedliwości, Narodowego Banku Polskiego, organów zarządzających sprawami radiofonii i telewizji. Wprowadzenie wymogu kontrasygnaty „niejako kuchennymi schodami” w te obszary poddawałoby je pod kuratelę Rady Ministrów.

W doktrynie zaznacza się, że literalne podejście do wymogu kontrasygnaty w każdej sytuacji prowadzić mogłoby do paraliżu funkcjonowania państwa. Występowałby szczególnie w wypadku konfliktu rządu z głową państwa. Prowadzi to do wniosku o konieczności możliwie szerokiej interpretacji katalogu prerogatyw i dopuszczenia stosowania tzw. kompetencji pochodnych, które mieszczą się w kompetencji zasadniczej Prezydenta RP lub są jej dalszym ciągiem (np. brak konieczności kontrasygnaty przy wycofaniu prezydenckiego projektu ustawy z Sejmu - art. 119 ust. 4 Konstytucji RP); jak również dopuszczalności odwoływania się do tzw. kompetencji analogicznych. W zakresie objętym niniejszym pytaniem prawnym powstaje w tym przypadku istotna wątpliwość, że ewentualne uznanie, iż do ważności dokonania obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich przez Prezydenta RP potrzebna jest kontrasygnata Prezesa Rady Ministrów, prowadziłoby do wniosku, że w praktyce każdy kolejny etap, w tym przede wszystkim sam akt powołania stanowiący prerogatywę Prezydenta RP, byłby uzależniony od uzyskania podpisu Prezesa Rady Ministrów. To zaś zaprzeczałoby sensowi ukształtowania instytucji wyłaniania i powoływania sędziów w sposób określony w art. 179 Konstytucji RP. W konsekwencji, wykładnia systemowa norm konstytucyjnych uzasadnia przyjęcie stanowiska o braku konieczności uzyskania

podpisu Prezesa Rady Ministrów na dokonanie przez Prezydenta RP obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich.

W literaturze ponadto wskazuje się, że akt urzędowy Prezydenta RP to akt, który o czymś rozstrzyga, a więc zawiera element władczy, tym samym realizuje którąś z materii kierownictwa państwowego. Oznacza to, że Prezydent RP może podejmować szereg czynności, które nie są aktami urzędowymi (zob. K. Kozłowski, *Komentarz do art. 144*, w: M. Safjan i in. red., *Konstytucja RP*, t. 2, Warszawa 2016, teza 2, nb. 13, s. 708; B. Szczurowski, *Komentarz do art. 31 ustawy o Sądzie Najwyższym*, Lex/el.). W trakcie sprawowania swojego urzędu Prezydent RP podejmuje wiele działań, które pomimo uzyskania formy pisemnej, nie stanowią aktów urzędowych (zob. A. Frankiewicz, *Kontrasygnota aktów urzędowych Prezydenta RP*, Kraków 2004, s. 104-106). Jest to racjonalne, skoro Prezydent RP jako osoba fizyczna podejmuje szereg czynności i działań, którym nie można przypisać znaczenia prawnego, a tym bardziej charakteru aktu urzędowego, dla których wymagana byłaby każdorazowo kontrasygnota Prezesa Rady Ministrów.

Odnosząc się do charakteru prawnego aktu obwieszczenia Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziowskich K. Grajewski, z jednej strony, wyłączył możliwość kreowania kompetencji Prezydenta RP - na zasadzie analogii - jako wolnych od obowiązku kontrasygnaty. Z drugiej strony, wskazał, że wymóg rygorystycznego rozumienia obowiązku kontrasygnaty byłby niewskazany. Jego pogląd zdaje się wskazywać, że obwieszczenie o wolnych stanowiskach sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym czy Sądzie Najwyższym jest aktem urzędowym Prezydenta RP. K. Grajewski powołał się jednak na pogląd uzasadniający brak konieczności uzyskania kontrasygnaty - to jest na koncepcję kompetencji pochodnych wynikającą z oczywistej prerogatywy Prezydenta RP. Stwierdził, że Prezydent RP nie może wykonywać tej prerogatywy, jeżeli Krajowa Rada Sądownictwa nie wskaże kandydatów, a z kolei by ich wyłonić konieczne jest obwieszczenie, którego w obecnym stanie prawnym dokonuje właśnie Prezydent RP. Jednocześnie wskazany Autor podnosi, że wątpliwość może wywoływać fakt, iż trudno tu mówić „o dalszym ciągu”, skoro obwieszczenie ma miejsce wcześniej

niż akt powołania sędziego i prowadzić to może do rozszerzenia kompetencji organu (por. Rzeczpospolita z dnia 16 lipca 2018 r.).

Z kolei M. Florczak-Wątor oraz T. Zalasinski zakwalifikowali obowiązek obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich jako akt urzędowy Prezydenta RP, uznając, że obwieszczenie jest nową kompetencją Prezydenta RP, nie mieszczącą się w ramach prerogatywy nominowania sędziów. Autorzy ci odrzucili także koncepcję aktów pochodnych (analogicznych), jak i koncepcję kompetencji pochodnej mieszczącej się w ramach prerogatywy nominowania sędziów przez Prezydenta RP. Jednocześnie jednak uznali, że wymóg kontrasygnaty dla obwieszczenia Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym (*per analogiam* w Naczelnym Sądzie Administracyjnym) jest sprzeczny z art. 10 i art. 179 Konstytucji RP (zob. M. Florczak-Wątor, T. Zalasinski, *Opinia prawna w sprawie zgodności z Konstytucją obwieszczenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 24.05.2018 r., Nr 127.1.2018 o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym*, wydane bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, *Iustitia* 2018, Nr 3, s. 135). Podnieść należy, że przywołani Autorzy wykluczając jednak obie możliwości, nie wskazują zarazem żadnej alternatywnej koncepcji.

Na temat tezy o istnieniu wymogu uzyskania kontrasygnaty dla obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich na podstawie art. 31 § 1 ustawy o SN wypowiedziała się także O. Kazalska (zob. O. Kazalska, *Zwolnienie z konstytucyjnego wymogu kontrasygnaty - rozważania na tle niekontrasygnowanych obwieszczeń Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym*, *Studia Iuridica* 2018, nr 76, s. 219 i n.), której pogląd zachowuje aktualność w odniesieniu do wymogu uzyskania kontrasygnaty dla obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich na podstawie art. 49 p.u.s.a. w zw. z art. 31 § 1 ustawy o SN. Autorka ta uznała, że obwieszczenie o wolnych stanowiskach sędziowskich ma charakter techniczny, tj. czynności urzędowej Prezydenta RP, niebędącej aktem urzędowym. Prezydent RP bowiem „obwieszczając” realizuje formalny obowiązek informacyjny, a nie rozstrzyga o czymkolwiek. O. Kazalska powołuje się na przykład obwieszczenia Prezydenta RP z dnia 16 listopada 2001 r. o treści oświadczenia

złożonego przez osobę ubiegającą się o pełnienie funkcji publicznej (M.P., nr 43, poz. 702). Podobnie Autorka kwalifikuje obwieszczenie o sprostowaniu błędu czy obwieszczenie o ogłoszeniu tekstu jednolitego, które jest autorytatywną urzędową informacją. Oznacza to w konkluzji brak obowiązku uzyskiwania kontrasygnaty dla czynności obwieszczenia. Autorka ta także wskazuje na możliwość konstruowania w ramach prerogatyw Prezydenta RP uprawnień pochodnych jako mieszczących się w ramach prerogatywy mianowania sędziów. Wyklucza zaś stosowanie konstrukcji uprawnień analogicznych. Historycznym argumentem przemawiającym za tą koncepcją jest rezultat wykładni językowej art. 44 ust. 3 Konstytucji marcowej, który w części końcowej głosił: „Akty urzędowe, wypływające z prerogatyw Prezydenta RP nie wymagają kontrasygnaty” (zob. O. Kazalska, *Zwolnienie...*, s. 222). Autorka wskazuje, że doktryna prawa konstytucyjnego w odniesieniu do kontrasygnaty odeszła od prostej reguły interpretacyjnej, zgodnie z którą każdy akt urzędowy, który nie jest wprost wskazany w art. 144 ust. 3 Konstytucji RP, podlega kontrasygnacie. Paraliżowałoby to w praktyce możliwość wykonywania przez Prezydenta RP jego zadań i funkcji (zob. O. Kazalska, *Zwolnienie...*, s. 227, a także K. Kozłowski, *Komentarz...*, s. 709).

W doktrynie prawa wskazuje się na szereg aktów urzędowych Prezydenta RP, które nie wymagają kontrasygnaty, a nie są wprost wymienione w art. 144 ust. 3 Konstytucji RP (wyjątki od zasady obowiązku kontrasygnaty aktów urzędowych Prezydenta RP). Mowa tu np. o powołaniu postanowieniem przez Prezydenta RP swojego przedstawiciela do Krajowej Rady Sądownictwa na podstawie art. 187 ust. 1 pkt 1 Konstytucji RP (zob. O. Kazalska, *Zwolnienie...*, s. 227, B. Opaliński, *Kontrasygnata...*, s. 145-146). Wskazuje się, że na zasadzie zwyczaju konstytucyjnego nikt nie kwestionuje braku kontrasygnaty w takim przypadku. Bez kontrasygnaty swoich przedstawicieli w Krajowej Radzie Sądownictwa powoływali Prezydenci RP: A. Kwaśniewski, L. Kaczyński, B. Komorowski, co oznaczałoby, że stosując ścisłą wykładnię konieczności kontrasygnaty dla wskazywania ich przedstawicieli w Krajowej Radzie Sądownictwa, w czasie kadencji tych Prezydentów RP, Krajowa Rada Sądownictwa była niewłaściwie obsadzona (zob. B. Szczurowski, *Prezydent Rzeczypospolitej*

Polskiej jako organ czuwający nad przestrzeganiem Konstytucji, Warszawa 2016). Wymienieni Prezydenci RP mianowali też bez kontrasygnaty sekretarza stanu kierującego Biurem Bezpieczeństwa Narodowego, czy swoich przedstawicieli w Komisji Nadzoru Finansowego. Podobnie bez kontrasygnaty Prezydent RP A. Kwaśniewski powoływał swoich przedstawicieli do Rady Fundacji Centrum Badania Opinii Społecznej. W literaturze przedmiotu, uznaje się również, że kontrasygnaty nie wymaga powołanie przez Prezydenta RP Marszałka Seniora, gdyż jest to kompetencją pochodną (zob. L. Garlicki, *Komentarz do art. 109*, w: L. Garlicki red. *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Warszawa 2001, e-Lex). Wynika z tego, że za prerogatywę należy uznać kompetencję do wydania przez Prezydenta RP aktów urzędowych, literalnie wymienionych w art. 144 ust. 3 Konstytucji RP, ale także szereg innych uprawnień, wśród których wymienia się inicjatywę ustawodawczą Prezydenta RP co do zmiany Konstytucji RP, prawo wnoszenia poprawek i cofnięcia projektów ustaw w ramach prezydenckiej inicjatywy, zawiadomienie przez Prezydenta RP Marszałka Sejmu o przejściowej niemożliwości sprawowania urzędu. W tym zakresie O. Kazalska wyraziła wątpliwości czy nie są to kompetencje analogiczne, a nie tzw. „kompetencje pochodne”. Także B. Opaliński (zob. B. Opaliński, *Kontrasygnata...*, s. 138) wskazał na możliwość konstruowania w ramach prerogatyw Prezydenta RP uprawnień pochodnych (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 marca 2006 r., K 4/06, OTK-A 2006 nr 3, poz. 32).

Reasumując, rygorystyczna wykładnia koncepcji prerogatywy jest nie do zastosowania w praktyce i nie jest faktycznie stosowana (zob. B. Opaliński, *Kontrasygnata...*, s. 137). Na gruncie polskiego prawa konstytucyjnego nie istnieje dychotomiczny podział aktów urzędowych Prezydenta, na te, które wymieniono w art. 144 ust. 3 Konstytucji RP i te, które wymagają kontrasygnaty. Nie można też zaakceptować poglądu, jakoby obwieszczenie wymagało kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, bo nie mieści się w katalogu prerogatyw Prezydenta RP, a jednocześnie, że wymóg kontrasygnaty dla obwieszczenia Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym jest sprzeczny z art. 10 i art. 179 Konstytucji RP, jako dający Prezesowi Rady Ministrów - poprzez instytucję kontrasygnaty - wpływ na uruchomienie procedury, której efektem

finalnym jest nominowanie sędziów najwyższego organu sądowego w Polsce. Obowiązek uzyskania kontrasygnaty narusza zasadę podziału władzy oraz niezależności sądów i niezawisłości sędziów (tak M. Florczak-Wątor, T. Zalasinski, *Opinia...*, s. 135). Takie stanowisko zakłada wewnętrzną sprzeczność unormowań konstytucyjnych, tej zaś tezy nie sposób zaakceptować. Byłaby ona sprzeczna z założeniem działania rozsądnego i racjonalnego ustawodawcy, który nie może stwarzać nierozwiązywalnego klinczu w procesie stosowania prawa (tak w odniesieniu do stosowania prawa S. Wronkowska, *Podstawowe pojęcia prawa i prawoznawstwa*, Poznań 2003, s. 30 oraz B. Opaliński, *Kontrasygnata...*, s. 144). Nie można interpretować każdego sposobu wykonywania obowiązku obwieszczenia przez Prezydenta RP zgodnie z art. 31 ustawy o SN w zw. z art. 49 p.u.s.a. jako sprzecznego z Konstytucją RP.

Wreszcie należy zwrócić uwagę na stanowisko wyrażone przez SSN W. Sycha (zob. Uzasadnienie do zdania odrębnego SSN Wojciecha Sycha do postanowienia Sądu Najwyższego z 28 marca 2019 r., III KO 154/18), w którym zauważa, że wymóg obwieszczenia należy kwalifikować jako ustawowy obowiązek Prezydenta RP, którego wykonanie nie stanowi żadnej kompetencji czy uprawnienia Prezydenta RP, ale jako obowiązek informacyjny wynikający z ustawy. Skutki prawne, jakie można z tego wywodzić wynikają dopiero z reakcji na obwieszczenie o wolnych stanowiskach sędziowskich w postaci zgłoszeń na wolne stanowiska sędziowskie.

W związku z powyższym, Sąd Najwyższy w niniejszym składzie uznaje, że obwieszczenie Prezydenta RP ogłoszone w trybie art. 31 § 1 ustawy o SN w zw. z art. 41 p.u.s.a. o wolnych stanowiskach sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym nie jest aktem urzędowym Prezydenta RP w rozumieniu art. 144 ust. 1 Konstytucji RP, które wymaga kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów. Jest to bowiem inna czynność urzędowa polegająca na podaniu do publicznej wiadomości (w dzienniku urzędowym „Monitor Polski”) w sposób autorytatywny informacji o wolnych stanowiskach sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, wszczynająca procedurę wyłaniania kandydatów na stanowisko sędziego tego sądu.

Nawet przyjęcie hipotetycznego założenia, że obwieszczenie Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym jest aktem urzędowym Prezydenta RP, to nie wymaga ono kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, jako element kompetencji pochodnej w świetle art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP. Przyjmuje się, że od wymogu kontrasygnaty zwolnione być powinny również takie działania Prezydenta RP, które mieszczą się, bądź też są „dalszym ciągiem”, pewnego aktu urzędowego, wyraźnie zwolnionego z kontrasygnaty. Przyjmując *per analogiam* argumentację stosowaną w innych państwach, kompetencje takie można nazwać „pochodnymi” (zob. M. Granat, *Opinia na temat konieczności kontrasygnaty aktu Prezydenta o wyznaczeniu Marszałka Seniora*, w: *Ekspertyzy i opinie prawne*, Biuletyn Biura Studiów i Ekspertyz Kancelarii Sejmu, 2002 nr 1, s. 95-96). Przy czym, nie ma znaczenia okoliczność, że obwieszczenie poprzedza wykonanie prerogatywy, bowiem koncepcja kompetencji pochodnej nie uzależnia jej zastosowania od koincydencji czasowej wykonywania samej prerogatywy, w szczególności od tego, czy akt pochodny ma miejsce przed, czy po wykonaniu zasadniczej prerogatywy.

Wymaganie kontrasygnaty byłoby sprzeczne z art. 10 i art. 179 Konstytucji RP, tj. z zasadą podziału władzy i stanowiłoby nieuzasadnioną ingerencję Prezesa Rady Ministrów i Rady Ministrów w prerogatywę Prezydenta RP. Oznaczałoby także swoiste „prawo weta” Prezesa Rady Ministrów wobec decyzji Prezydenta RP (tak wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 czerwca 2012 r., K 18/09; M. Florczak-Wątor, T. Zalasinski, *Opinia...*, s. 135; O. Kazalska, *Zwolnienie...*, s. 234; W. Sych, *Uzasadnienie...*). Zakładając, że akty urzędowe Prezydenta RP dla swej ważności wymagają kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów (są aktami urzędowymi, których wydanie nie należy do kompetencji pochodnych), to na tle obowiązujących unormowań konstytucyjnych żaden organ państwowy nie może w sposób prawnie wiążący podważyć skuteczności aktów urzędowych Prezydenta RP, chyba że domniemanie ważności aktu prezydenckiego uchyli Trybunał Stanu, stwierdzając „naruszenie Konstytucji RP”. Dopóki zatem Trybunał Stanu nie stwierdzi prawomocnie, którym to aktem urzędowym Prezydent RP naruszył Konstytucję RP, ustawę albo popełnił przestępstwo - stosownie do wymagań art. 145 ust. 1 Konstytucji RP - żaden organ państwowy, żaden sąd nie może

w sposób prawnie skuteczny obalić domniemania ważności prawnej aktów urzędowych Prezydenta RP, podobnie jak domniemania jego niewinności w razie postawienia Mu zarzutu przestępstwa (R. Kmiecik, *Jeszcze raz w sprawie abolicji indywidualnej*, Prokuratura i Prawo 2017 nr 12, s. 5, 7).

Pomimo istnienia szeregu naukowych argumentów natury prawnej eksponowanych w doktrynie i orzecznictwie (por. szerzej uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 17 maja 2019 r., I NO 55/18), a jedynie skrótowo sygnalizowanych wyżej, pojawiają się w orzecznictwie sądów odmienne, aczkolwiek błędne poglądy, których kwintesencję można odnaleźć w uchwale Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20. W uzasadnieniu uchwały zawarto tezę jakoby obwieszczenie Prezydenta RP z dnia 24 maja 2018 r. o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. 2018, poz. 633) wydane bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów było dotknięte wadliwością i nie mogło spowodować uruchomienia niewadliwego postępowania zmierzającego do obsadzenia stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym. Uzasadniając swoje stanowisko, Sąd Najwyższy podnosił, że skoro ustawodawca w art. 31 § 1 ustawy o SN zdecydował o odjęciu Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego kompetencji do obwieszczania o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym i przyznał tę kompetencję Prezydentowi RP, a ta kompetencja ustawowa nie została wymieniona w art. 144 ust. 3 Konstytucji RP wśród 30 prerogatyw, to ogłoszenie w Monitorze Polskim obwieszczenia dotyczącego liczby wolnych stanowisk sędziego przewidzianych do objęcia w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego wymaga kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów (zob. pkt 34 powołanej uchwały). Błędne stanowisko zawarte w powołanej uchwale Sądu Najwyższego (która *nota bene* wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 została uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, Nr 90, poz. 864/30 ze zm.), art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2, Dz.U. 1993, Nr 61, poz. 284 ze zm.) jest powielane w kolejnych orzeczeniach sądów, a ostatnio

znalazło się m.in. w uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 maja 2021 r., II GOK (...) (pkt 8.1. uzasadnienia wyroku).

Na marginesie, warto zauważyć, że również z postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 21 kwietnia 2020 r., Kpt 1/20, wynika, iż Sąd Najwyższy - również w związku z orzeczeniem sądu międzynarodowego - nie ma kompetencji do dokonywania prawotwórczej wykładni przepisów prawa, prowadzącej do zmiany stanu normatywnego w sferze ustroju i organizacji wymiaru sprawiedliwości, dokonywanej w drodze uchwały, o której mowa w art. 83 § 1 ustawy o SN, a dokonywanie zmiany w tym zakresie należy do wyłącznej kompetencji ustawodawcy. Ponadto, Trybunał Konstytucyjny potwierdził, iż powołanie sędziego jest wyłączną kompetencją Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, którą wykonuje na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa osobiście, definitywnie, bez udziału i ingerencji Sądu Najwyższego, który nie ma kompetencji do sprawowania nadzoru nad wykonywaniem przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jego uprawnień, w tym dokonywania wiążącej wykładni przepisów prowadzącej do określenia warunków skuteczności wykonywania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej tej kompetencji.

Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, jako „sądu ostatniego słowa” należy respektować pamiętając, że zgodnie z art. 190 Konstytucji RP, mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

Także Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 8 stycznia 2020 r., podkreślił, że „[b]adanie ważności lub skuteczności aktu ustrojowego Prezydenta RP powołania sędziego oraz wynikającego z niego stosunku ustrojowego łączącego sędziego z Rzeczpospolitą Polską przez Prezydenta RP - odrębnego od stosunku służbowego - nie jest dopuszczalne w jakimkolwiek postępowaniu przed sądem lub innym organem państwowym (...). Nie jest w szczególności dopuszczalne ustalenie istnienia albo nieistnienia tego stosunku na drodze sądowej (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2009 r., I CSK 16/09)” (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, pkt 32).

Co prawda, postanowieniem z 17 maja 2019 r., w sprawie I NO 55/18, Sąd Najwyższy zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem: „czy art. 31

§ 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2018, poz. 5 ze zm.) w zakresie, w jakim obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym stanowi akt niewymagający dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów jest zgodny z art. 144 ust. 2 oraz art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?” Pytanie to nie zostało jeszcze rozstrzygnięte przez Trybunał Konstytucyjny. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie stoi jednak na stanowisku, że pytanie prawne przekazywane rozszerzonemu składowi ma inny charakter niż pytanie złożone do Trybunału Konstytucyjnego - istotą zadawanego pytania nie jest bowiem konstytucyjność przepisu ustawowego (do stwierdzenia czego Sąd Najwyższy nie ma kompetencji, jest to bowiem kompetencja wyłączna Trybunału Konstytucyjnego), lecz określenie prawidłowości zainicjowania procesu nominacyjnego sędziów SN, a z uwagi na tożsamość przepisów ustawowych mających zastosowanie w przedmiotowej sprawie - także sędziów NSA, a tym samym jego skuteczności, poprzez ogłoszenie obwieszczenia Prezydenta o wolnych stanowiskach sędziowskich wydanego bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów.

Należy w miejscu tym podnieść, że pogląd dotyczący kontrasygnaty wyrażony w uzasadnieniu uchwały składu części połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (o której niezgodności z prawem orzekł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20) oraz w uzasadnieniu m.in. powołanego wcześniej wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 maja 2021 r., II GOK (...) przeczy regułom prawa ustrojowego w przedmiocie aktywności konstytucyjnoprawnej organów władzy. Świadczy także o braku rozeznania składów orzekających co do niewątpliwie istniejących, potwierdzonych doktrynalnie tradycji konstytucyjnych - odnoszących się zarówno do istoty prerogatywy prezydenta jak i mianowania sędziego.

Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z 6 maja 2021 r. II GOK (...), oprócz wskazanego wyżej powielenia argumentów z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, odniósł się w zasadzie do dwóch kwestii związanych z kontrasygnatą. W pierwszej kolejności NSA podniósł

argument historyczny, iż „w stanie prawnym sprzed wejścia w życie ustawy o Sądzie Najwyższym z 2017 r., uprawnienie do ogłaszania obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym przysługiwało Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, bez jakiegokolwiek uszczerbku dla możliwości realizowania przez Prezydenta kompetencji polegającej na powołaniu sędziów Sądu Najwyższego”. Tym samym, zdaniem NSA, „podejmowanie decyzji o obwieszczeniu o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym przez Prezydenta RP nie stanowi czynności koniecznej do wykonywania prerogatywy polegającej na powoływaniu sędziów Sądu Najwyższego, lecz może stanowić instrument uznaniowego wpływania na to, czy w ogóle i w jakim czasie stanowiska w Sądzie Najwyższym zostaną obsadzone”. Argument ten nie wydaje się jednak przekonujący i świadczy o czymś zupełnie przeciwnym niż wywodzić próbuje zeń Naczelny Sąd Administracyjny. Fakt, że dana czynność była historycznie uprawnieniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a stała się wskutek zmian ustawowych czynnością Prezydenta, w żaden sposób nie przesądza o jej ulokowaniu w gronie tych wymagających dla swojej skuteczności kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów. Wręcz przeciwnie, świadczy to o drobnym - bowiem informacyjnym, a więc wręcz technicznym, znaczeniu tej czynności z punktu widzenia porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej - skoro pozostawała niegdyś w zakresie uprawnień samego sądu (Pierwszego Prezesa SN). W tym zakresie nie była bowiem wobec działań Pierwszego Prezesa wymagana jakakolwiek formuła podpisu przez inny organ państwowy, który wiązałby się z odpowiedzialnością polityczną podpisującego przed Sejmem za dokonanie współpodpisania ogłoszenia. Stąd jako czynność mająca charakter informacyjny, a nie rozstrzygający (władczy), nie mogła, po jej ustawowym dodaniu do obowiązków Prezydenta, wejść w krąg czynności objętych koniecznością uzyskania kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów.

Drugi argument, który pojawia się w orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 maja 2021 r., II GOK (...) stanowi właściwie jedynie negację stanowiska Sądu Najwyższego zajętego w wyroku z dnia 2 czerwca 2020 r. w sprawie I NO 192/19. Negacja ta, poza jednakże samym wyrażeniem własnego stanowiska, w zasadzie nie podnosi argumentów prawnych wprost w stanowisko

przeciwnie godzących, stąd wydaje się nie mieć istotnej wartości w procesie rozstrzygnięcia analizowanego problemu.

W odróżnieniu od przywołanych orzeczeń Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. BSA I-4110-1/20 i 17 maja 2019 r. I NO 55/18 oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 maja 2021 r. II GOK (...), przedmiotowa sprawa dotyczy konkursu na wolne stanowiska sędziego w Nacelnym Sądzie Administracyjnym, a nie w Sądzie Najwyższym, niemniej jednak do obwieszczeń Prezydenta RP o wolnych stanowiskach w tych sądach mają zastosowanie takie same procedury (zgodnie z art. 31 § 1 ustawy o SN w zw. z art. 41 p.u.s.a.). Stąd występujące w sprawie i dostrzeżone zagadnienie prawne wymaga pogłębionej refleksji i odniesienia się przez powiększony skład do pytania prawnego, choć formułowanego na podstawie konkretnego stanu faktycznego, odnoszącego się do jednego obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich w NSA, to postawionego w poszerzonym zakresie treściowym obejmującym *in abstracto* wszystkie te postępowania nominacyjne sędziów, które na podstawie stosownych przepisów ustawowych inicjowane są stosownym obwieszczeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, na podstawie art. 398¹⁷ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.